

РЕШЕНИЕ

№ 1424

гр. София, 01.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.02.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **7325** по описа за **2012** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Л. А. С. в качеството си на едноличен търговец с фирма „Л. – Т – Л. С.“, ЕИК[ЕИК] чрез процесуалния си представител – адвокат С. срещу решение без номер от 20.06.2012г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 18 състав, постановено по НАХД № 3068/2012 г. С оспореното решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 11489 – 0187761 от 15.08.2011 г., издадено от заместник – директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите (ТД на НАП) – [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 53, вр. чл. 27/чл. 83/, чл. 3, ал. 2 ЗАНН и чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 от Закона за данък върху добавена стойност (ЗДДС) е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 500 лева за нарушение на чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н – 18 от 13.12.2006г.

С жалбата се релевира касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1 от Наказателно – процесуалния кодекс (НПК). Релевира се довод, че жалбоподателят е извършил едно нарушение, за което следва да му бъде наложено едно наказание. Изразено е искане да бъде приложена разпоредбата на чл. 28 ЗАНН и оспореното решение да бъде отменено като постановено в нарушение на закона.

В съдебно заседание касаторът се представлява от процесуалния представител – адвокат С., която поддържа жалбата. Излага доводи, че обжалваното решение противоречи на законовите изисквания и на Директива 2012/6/ЕС на ЕП и Съвета от 14.03.2012 г. Представя писмена защита, в която подробно доразвива изложените съображения във връзка с посочената Директива.

Ответникът – директора на ТД на НАП – [населено място], се представлява от процесуалния представител – юрисконсулт Т., която оспорва касационната жалба и изразява искане решението на СРС да бъде оставено в сила

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 11489 – 0187761 от 15.08.2011 г., издадено от заместник – директора на ТД на НАП – [населено място]. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че на 13.06.2011г. е направена проверка в търговски обект – кафе – аператив, стопанисван от [фирма]. В хода на проверката е установено от актосъставителя, че има монтирано, регистрирано и въведено в експлоатация фискално устройство. Установено е също, че в книгата за дневните финансови отчети не се съхраняват периодичните финансови отчети от фискалната памет на фискалното устройство за няколко месеца. По повод на извършената проверка е съставен Протокол за извършена проверка № 0092983 от 13.06.2011г. На 28.06.2011г., в присъствието на свидетели е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 11489 - 0187761 за това, че при проверката на 13.06.2011 г. е установено, че в книгата за дневни финансови отчети на фискално устройство не се съхранява съкратен отчет на фискалната памет от фискалното устройство за месец април 2011г. на страницата за датата на последния ден от периода 01.04.2011г. - 30.04.2011г., поради което е нарушен чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18 от 13.12.2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. Въз основа на така описания АУАН и при същата фактическа обстановка като описаната в него, на 15.08.2011г. е издадено Наказателно постановление № 11489 - 0187761, с което на [фирма] за извършено нарушение по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18 от 13.12.2006 г. на МФ, на основание чл. 53, вр. чл. 27 /чл. 83/, чл. 3, ал. 2 ЗАНН и чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДДС е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

В първоинстанционното производство е установено, че срещу [фирма] за нарушение по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18 от 13.12.2006г. на МФ са издадени общо пет наказателни постановления - с № 11486 - 0187758/15.08.2011 г. (за това, че не се съхранява в касовата книга периодичният отчет за месец 01.2011 г.), № 11487 - 0187759/15.08.2011 г. (за това, че не се съхранява в касовата книга периодичният отчет за месец 02.2011 г.); № 11488 - 0187760/15.08.2011 г. (за това, че не се съхранява

в касовата книга периодичният отчет за месец 03.2011 г.); № 11489 - 0187761/15.08.2011 г. (за това, че не се съхранява в касовата книга периодичният отчет за месец 04.2011 г.) и № 11490 - 0187762/15.08.2011 г. (за това, че не се съхранява в касовата книга периодичният отчет за месец 05.2011 г.).

СРС е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

Съгласно чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства съкратените отчети на фискалната памет от фискалното устройство за всеки месец се съхраняват в книгата за дневните финансови отчети на всяко устройство на страницата за датата на последния ден от периода. Съкратеният отчет на фискалната памет от фискалното устройство за месец април 2011г. следва да се съхранява в книгата за дневните финансови отчети на страницата за датата на последния ден от периода 1 - 30 април 2011г. Правилно първоинстанционният съд е приел, че [фирма], към датата на проверката - 13.06.2011г. не е съхранявал в касовата книга съкратения финансов отчет за месец април 2011г., с което от обективна страна е реализиран съставът на нарушението по чл. 41, ал. 2 от Наредба №Н - 18/13.12.2006 г. Административнонаказателната отговорност на едноличните търговци и юридическите лица е безвиновна, поради което и правилно е прието, че в процесния случай вмененото на ЕТ нарушение е реализирано и от субективна страна. Процесното нарушение е формално, т.е. то е довършено със самия факт на несъхраняване на отчета. За реализирането му не е необходимо да настъпят общественоопасни последици.

С оглед на събраните по делото пред въззивната инстанция данни, че ЕТ не е съхранявал в книгата за дневните финансови отчети съкратените отчети на фискалната памет от фискалното устройство в обекта за месеците януари, февруари, март, април и май 2011г., е направен извод, че доколкото за отчета за всеки месец моментът на неговото отпечатване е различен, то и моментът, в който нарушението по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. е довършено за отчета за всеки от посочените по - горе месеци е различен. Така направеното заключение се споделя от настоящия касационен състав. Следва да се отбележи и правилото на чл. 18 ЗАНН, според което, когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Поради това релевираните от касатора доводи в обратния смисъл са неоснователни, още повече, че за разлика от НК, в ЗАНН не съществува понятие за „продължено” или „продължавано” нарушение.

Неоснователен се явява и довода на касатора, че след като ЕТ е спазил задълженията си по чл. 39 от Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. деянието по чл. 41, ал. 2 от Наредба № Н - 18/13.12.2006г. е несъставомерно. В двете норми са разписани различни и независими едно от друго задължения на лицата по чл.3 от същата Наредба. Поради това спазването на задълженията по чл. 39 от Наредба № Н - 18/13.12.2006 г. би имало значение единствено като смекчаващо отговорността обстоятелство. Законодателят изрично е вменил в задължение записаното в нормата на чл. 41 от Наредба № Н - 18/13.12.2006г. относно съхраняването на съкратените месечни отчети от фискалната памет.

Изложеното от касатора разбиране за противоречие с изискванията на влязлата в сила

20 дни след обнародването си /на 21.03.2012 г./ в Официален вестник на ЕС Директива 2012/6/ЕС не се споделя от настоящата инстанция. Дори да се приеме, че разпоредбите на Директивата се ползват с непосредствена приложимост, то това не оказва влияние върху задълженията за отчетността и администрирането на ЗДДС. Директива 2012/6/ЕС е насочена към въвеждане на нова подгрупа микропредприятия, т.нар. „микросубекти”, с цел обхващане на дружества с по - ниски критерии относно размера на общата балансова стойност и на нетния оборот спрямо тези, установени за микропредприятията с оглед намаляване на административната тежест в областта на счетоводството.

Не е налице и по – благоприятен закон. С измененията, въведени със ЗИД на ЗДДС, ДВ бр. 54/ 2012 г., в сила от 17.07.2012г. се разширява кръгът от задължения, чието неизпълнение се санкционира по реда на чл. 185, ал. 2. Запазено е законодателното разрешение, че когато нарушението не обуславя неотразяване на приходи се налагат санкциите по чл. 185, ал. 1 ЗДДС. Разпоредбата на чл. 185, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДДС гласи, че лице, което наруши реда и начина за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискално устройство, когато нарушението не води до неотразяване на приходи, се наказва със санкциите по ал. 1: за физическите лица, които не са търговци - глоба в размер от 100 до 500 лева, а за юридическите лица и едноличните търговци - имуществена санкция в размер от 500 до 2000 лева. Размерът на наложеното наказание е идентичен със законоустановения минимум, поради което същият съответства на целите на административното наказване и обществената опасност на деянието. Изложените от СРС доводи за липсата на основания за приложение на чл. 28 ЗАНН и за квалифициране на нарушението като маловажно, предвид изискванията на ТР №1 от 12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС също изцяло се споделят от настоящата инстанция.

По тези съображения като е потвърдил наказателното постановление, СРС е приложил правилно материалния закон и е постановил съдебен акт, в съответствие със закона. Не са налице сочените касационни основания за отмяната на оспореното решение, като касационната жалба се явява неоснователна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, във връзка с чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение без номер от 20.06.2012г. по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав, постановено по НАХД № 3068/2012 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.